

MUDr. Eva Nováková

Maturovala jsem v roce 1956. V roce 1962 jsem absolvovala Lékařskou fakultu Palackého univerzity v Olomouci. V kroměřížské nemocnici jsem prožila prakticky celou profesní kariéru - nejdříve na gynekologicko-porodním oddělení později na ARO, které jsem spoluzakládala. V roce 1990 v prvních svobodných volbách po sametové revoluci, jsem byla zvolena poslankyní Federálního shromáždění, následně Poslanecké sněmovny, později senátorkou a na závěr politické dráhy místostarostkou Města Kroměříže. Jsem členkou České komise pro UNESCO. Nyní svůj čas i své zkušenosti věnuji Klubu UNESCO Kroměříž, jehož jsem předsedkyní. Děťství a mládí jsem prožila v Hulíně, od r.1966 ráda žiji v Kroměříži.

Co se Vám vybaví, když se řekne Gymnázium Kroměříž

V době mých studií, tedy více než před šedesáti lety, se škola bohužel nejmenovala Gymnázium, ale 12letá střední škola. Byla to doba tvrdého budování socialismu. Přesto na ty roky vzpomínám ráda, byla to také léta našeho mládí a studentských lásek. S nostalgií vzpomínám a vybavuji si spolužačky, spolužáky, profesory i třídy, v nichž se ještě topilo v kamnech. Avšak Gymnázium Kroměříž nejsou pro mě jen vzpomínky. Těší mě, že škola žije bohatým svobodným životem, že její studenti dosahují výborných výsledků v soutěžích v přírodovědných i humanitních předmětech, že školu reprezentují výborné pěvecké sbory, které vedou úžasné dirigentky Eva Kočařová a Šárka Motalová a samozřejmě mě těší i to, že škola svým vzhledem patří k dominantám města. Je pro mě ctí, že s některými pedagogy mohu spolupracovat. Jsem hrdá na to, že jsem absolventkou kroměřížského gymnázia.

Vzpomenete na nějaký přestupek proti školnímu řádu, na nějakou lumpárničku

Nezapomenutelné příhody byly v hodinách profesora Voříška. V průběhu jedné takové hodiny se postupně hlásili hoši s upozorněním, že z kamen asi uniká plyn a doslova si pamatuji větu Josefa Endlichara : „Pane profesore, tehdy vlastně soudruhu profesore, musíme se evakuovat.“ Než se pan profesor vzpamatoval, už jsme otvírali okna a vypochoďovali na chodbu a on nás následoval.

Na koho z dob studia nejvíce vzpomínáte?

Každý ze spolužáků a spolužaček byl něčím zajímavý a těší mě se s nimi znovu setkávat. Překvapení přináší maturitní srazy. Nejen že se někdy po letech nepoznáváme, ale překvapivé jsou i osudy a proměny některých spolužáků. Bohužel z profesorů již nežije žádný, ani ti tehdy nejmladší jako Zdeněk Pacek nebo Milan Šimečka (později známý disident a spisovatel). Nezapomenutelná byla prof. Lukšová, řečená „Maličká“ (opravdu nápadně malá), byla postrachem na matematiku, když jí někdo našťoval, vyskočila na stoličku a dala dotyčnému pár facek. Ráda vzpomínám na profesora Drápala pro jeho krásný hlas i krásnou češtinu nebo na noblesního biologa Otakara Lukáše (otce bývalého ředitele), který proslul výrokem: „Buďte tiše, vedle se učí.“ Mnohé profesory charakterizovaly trefné přezdívky: Kobra, Anča proletářka, Královnička, Pepan, Papulka, Číňan...

Co vzkážete současným studentům a učitelům školy?

Pro současné studenty mám spíš než vzkaz přání, aby jim gymnaziální léta dala bezpečný základ do života, aby na ně rádi vzpomínali. Učitelům bych ráda vzkázala: Buďte nároční nejen ke studentům ale i k sobě.